

nylig i hvert Fald to Gange, at store Uordener, som have bragt megen Forstyrrelse tilveie og maafe koste et Par Mennesker Livet og medføre alvorlige, beklagelige Følger for en hel Masse Mennesker, udelukkende skyldes Gendarmerne, og at de vilde have været undgaaede fuldstændig, dersom vi ikke havde haft disse unyttige og irriterende Politisoldater. At man under saadanne Forhold og i Tider, hvor der maa spares, skulde tilraade Bevillingen hertil, at man skulde vente, at Folkethinget skulde gaa ind paa et saadant Forslag, medens der er saa meget Andet, der vil kræve store Udgifter, anser jeg for aldeles utroligt. Hvis Gendarminstitutionen opretholdes, da tilstaar jeg, jeg begriber det ikke. Reel Begrundelse deraf er det umuligt at give. Det kan maafe være et konstitutionelt Etiketsspøgsmaal, men det ligger i Dieblisset ikke for. At paavise nogen som helst Nytte skal man nok lade være. At der ved disse Gendarmere er vakt Bitterhed, Uorden osv. her i Landet, hvad ikke var kjendt før, er ogsaa Noget, jeg tror ikke Nogen vil benægte.

Derefter gaar jeg over til Vædringsforslagene til § 26, Krigsministeren vedkommende; jeg skal samle dem i 3 store Kategorier. Nogle af dem gaa ud paa at nægte andet Bidrag til Fortsættelse af Udgifter, som Ministeriet har paabegyndt mod Folkethingets Nægtelse. Med Hensyn til saadanne Udgifter er Folkethingets Stilling denne, antager jeg, i hvert Fald er det Udvalgets Stilling, at en paabegyndt Foranstaltning maa for at vinde Thinget eller bevæge Thinget til at fortsætte den enten være begrundet i Thingets udtrykkelige Billigelse eller i saadanne Omstændigheder, som vilde retfærdiggjøre Anvendelsen af forventet Tillægsbevilling. Men hvor den er paabegyndt, uden at der kan paavises, at saadanne Omstændigheder have været til Stede, og naar den ovenikjøbet er paabegyndt tværtimod Thingets udtrykkelige motiverede Nægtelse, tror jeg nok, at man vil indrømme, at en Bevilling ikke kan ventes.

Den anden Klasse af Udgifter, som gaa ind under Vædringsforslag Nr. 169 til Nr. 9 paa det stillede Forslag, er lutter Udgifter til Befæstningsanlæg ved Kjøbenhavn, og hvad dermed staar i Forbindelse. Det er et Spørgsmaal, der for det Første ikke burde

ordnes paa Finantsloven, men burde være Gjenstand for en særlig Bevilling; og dernæst er det en Sag, som Folkethinget reelt har modjat sig gjentagne Gange og vedvarende maa modjette sig, og det baade af finantsielle, politiske og militære Grunde. Det er en fuldstændig Misforstaaelse, naar man tror, at Modstanden imod Kjøbenhavns Befæstning er dikteret af politiske Grunde; det er den ikke; det er fuldkommen ligegyldigt, om det er dette Ministerium eller et andet Ministerium, der fremkommer med et saadant Forslag. Modstanden er begrundet i selve Forslagets Natur, og vi anse det for umuligt at gaa til en saadan Foranstaltning, naar man vil tage de Hensyn, der paa den ene Side skyldes Befolkningens økonomiske Evne og paa den anden Side Landets Forsvar. Befolkningen er maafe ikke overbyrdet med Skatter, skjøndt det er ganske sikkert, at Stattebyrden er høj nok. Den bestandige Henvisning til, at Statskassen er fuld nok, beror paa en fuldstændig Misforstaaelse. Dersom de Foranstaltninger skulde gennemføres, der ere nødvendige for at fiktne Befolkningens eller Landets materielle Fremstrid, saa er Statskassen ikke blot ikke fuld nok, men den vil hurtigt være tømt, saa det vil være nødvendigt paa anden Maade at staffe Midler tilveie. Men benytte vi nu alle Pengene til militære Foranstaltninger og navnlig til Befæstningsforanstaltninger, som i sine Konsekvenser nødvendig føre videre og videre, og som desuden lægger Byrder paa Befolkningen med Hensyn til Værnepligt og anden militær personel Tjeneste langt ud over det, man i Dieblisset kan overse, er det klart, at vi føre en Politik, der finantsielt er fuldstændig usforsvarlig. Den politiske Fare, der er ved en Befæstning om Kjøbenhavn, er saa tidt omfaldt, at jeg ikke behøver at komme nærmere ind paa den her. En Fæstning om Kjøbenhavn vil i Virkeligheden ikke sige Andet end paa det Punkt, der har den største Interesse for Udlandet i en europæisk Krig, at lægge et militært Anlæg, der gjør det nødvendigt for Udlandet at inddrage os i Kampen, et Anlæg, som kun kunde have Betydning, hvis det var saa stærkt, at vi derigjennem kunde hindre enhver Tvang fra Udlandets Side. Men ingen her vil vistnok gjøre sig nogen Illusion om, at et saadant Fæstnings-